

NAMN: Cecilia Grahn

YRKE: Veterinär, nyutexaminerad sedan januari i år

ARBETSPLATS: Distriktsveterinärerna i Vårgårda, fick ett långtidsvikariat direkt efter examen

EGNA DJUR: Inga, har aldrig haft några

Nyexade Cecilia jobbar med hästar men drömmer om åsnor

TEXT: KERSTIN STÅLBRAND FOTO: PATRIK SKOGLÖW

Cecilia Grahns första jobb är att vara distriktsveterinär i Vårgårda. Men hon har redan internationell erfarenhet. Ex-jobbet gjorde hon i Tadzjikistan.

Minns du hur det kändes första dagen på första jobbet?

– Det var nervöst, kändes som om jag var ensam om allt ansvar. Värst var det när jag hade jourtelefonen. Det tog nästan hela sommaren innan jag kunde slappna av när jag hade jour. Nu är jag mycket tryggare, för jag vet att jag alltid kan ringa någon kollega. Har jag bara en telefon med täckning, så känner jag mig aldrig riktigt ensam.

Du är 26 år och tjej. Blir du respekterad när du kommer ut på gårdarna?

– Det är inga problem. Ett fåtal män har kommenterat min ålder, men de flesta djurägare är trevligare än jag hade trott. Det kom nästan som en chock att kunderna lyssnar på det jag har att säga.

Hur är jobbet? Tuftt? Slitsamt? Roligt?

– Det är jättekul, det bästa jobb jag kan tänka mig. Jag jobbar mest i fält och med hästar till 95 procent. På stationen har vi dessutom en egen hästklinik med portabel röntgen, ultraljud och endoskop. Men visst är det fysiskt krävande och jag arbetar mycket. Det kan lätt bli 60 timmar med juren.

Känner du dig trygg i jobbet efter alla år med pluggande?

– Absolut, utbildningen har gett mig en god grund. Och eftersom jag gått hästblocket, känner jag mig extra hemma med hästar. Men det är klart att det är mycket som är svårt att lära sig i en bok och jag lär mig hela tiden nya saker när jag jobbar. Som kliniker tror jag inte att man blir fullärd, aldrig någonsin.

Hur trivs du med jobbet på en skala från 1 till 10?

– Jag säger en 8:a. Jag gillar friheten, att vara ute i naturen, att jobba med hästar, att träffa alla ljuvliga hästägare och att ingen dag är den andra lik. De långa nätterna då man inte får sova och all bilkörning, framför allt på vintern när det är kallt, mörkt och halt, är det som är negativt.

Ser du jobbet som distriktsveterinär som långsiktigt?

– Självklart, jag jobbar gärna här många år till. Och staten är en trevlig arbetsgivare, som satsar mer och mer på utbildning och specialiserade veterinärer.

Vad är det vanligaste du gör?

– Mest behandlar jag sårskador, kolik, fång, hältor, ögon och hudproblem hos hästar, framför allt i fält.

Och vad har du gjort i dag?

– Jag började klockan åtta och hade telefontid en timme tillsammans med de andra veterinärerna. Därefter planerade vi dagen. Jag besökte fyra hästgårdar och behandlade tre hästar med sårskador och en med fång. En av patienterna, ett sjövlent travsto, ville inte bli behandlad. Det behövdes flera personer för att fånga henne i boxen och hålla henne så länge att jag kom åt att sedera henne.

– Efter sjukbesöken skrev jag journaler, packade bilen, tvättade mina kläder och vid sextiden var jag klar att åka hem.

Vad gör du om tio år, tror du?

– Jag drömmer om att få mer internationell erfarenhet. Jag har fått blodad tand efter att ha jobbat i stall och på djursjukhus på Irland, i Australien och Indien och gjort mitt ex-jobb i Tadzjikistan. Så om tio år jobbar jag kanske utomlands, i forskningsprojekt eller kliniskt, gärna med åsnor. De ligger mig varmt om hjärtat. De är tålmodiga djur som sliter hårt. ■